

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 3082

Dosar nr. 1022/46/2008

Ședința publică de la 3 iunie 2009

Președinte : X	-judecător
X	- judecător
X	-judecător
X	-magistrat asistent

La data de 20 X 2009 s-au luat în examinare recursurile declarate de SC X SRL și Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.x/F-C din 14 X 2009 a Curții de Apel X-secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, iar pronunțarea deciziei a fost amânată pentru data de 27 X 2009 și apoi la 3 X 2009, când instanța a pronunțat decizia ce urmează.

CURTEA

Asupra recursurilor de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr. X/F-C din 14 X 2009 a Curții de Apel X a fost admisă contestația formulată de SC X SRL în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, a fost anulată decizia nr.X din 8 X 2008 și a fost obligată pârâta să soluționeze fondul contestației reclamantei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța d: fond a reținut că prin procesul-verbal din 30.X.2007 întocmit de DGFP X s-a reținut că reclamanta a dedus TVA pentru operațiuni comerciale desfășurate pe bază de facturi, înregistrate în conlabilitate fără ca

partenerii săi să aibă înregistrate declarații de impozite și taxe la organul fiscal teritorial.

De asemenea, s-a reținut organul de contrei a constatat că reclamanta a înregistrat în contabilitate cheltuieli cu prestări servicii de transport, fără a deține documente justificative, că a înregistrat cheltuieli privind consumul unor siguranțe, deși efectuează un singur tip de activitate, că a înregistrat anumite facturi fisc ile, iar mărfurile nu au fost găsite evidențiate în contabilitate,

Au fost stabilite, în concluzie, obligații bugetare în sarcina reclamantei.

Impotriva acestui proces-verbal a formulat contestație reclamanta, iar instanța de fond a reținut că prin decizia nr.X din 8 X 2008, ce face obiectul litigiului de față, a fost soluționată plângerea împotriva procesului-verbal arătat în sensul că ANAF a anulat accesoriile reținute, organul fiscal reținând ca în mod eronat s-au stabilit sume suplimentare printr-un act premergător deciziei de impunere.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs at;it reclamanta SC X SRL, cât și pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, criticând soluția pronunțată ca nelegală și netemeinică.

SC X SRL a arătat în cadrul motivelor de recurs formulate, că instanța de fond prin anularea în întregime a deciziei atacate a depășit limitele investirii sale, s-a pronunțat asupra a ceea ce nu s-a cerut, astfel încât a creat o situație mu grea decât cea stabilită prin decizia nr.292 din 8 X 2008, ce face obiectul litigiului de față.

S-a precizat faptul că instanța era sesizată ca desființarea în parte a deciziei arătate, desființare care viza sume reprezentând *debile suplimentare* și nu și accesoriile reprezentau de dobânzi de întârziere, care au fost anulate de organul fiscal prin decizia nr.X/2008.

Agenția Națională de Administrare Fiscală prin motivele de recurs formulate a susținut că instanța de fond s-u aflat în eroare asupra dispozitivului deciziei nr.X/2008, întrucât organul fiscal nu a dispus întocmirea unei decizii de impunere, care să aibă la bază proeesul-verbal atacat.

A arătat că instanța de fond a omis să precizeze că procesul-verbal atacat de reclamantă reprezintă o probă în procesul-penal în desfășurare, fiind dispusă verificarea ca urmare a solicitării DNA-Serviciul teritorial X.

S-a precizat că procesul-verbal atacat este timiș de organele fiscale ca urmare a dispoziției organelor de urmărire penală și nu poate fi contestat pe calea contenciosului administrativ, arătându-se și că *actul atacat nu este un act administrativ fiscal*, întrucât numai declarația fiscală și decizia de impunere constituie: titluri de creanță prin care se pot stabili obligații de plată în sarcina contribuabililor, iar în cauza de față nu a fost emisă o decizie de impunere.

Recurenta a invocat și practica Înaltei Curți în această materie.

Înalta Curte de Casație și Justiție sesizații cu soluționarea recursului declarat în temeiul art.299 coroborat cu crt.4 din Codul de procedură civilă, analizând motivele invocate în raport cu sentința atacată, materialul probator și dispozițiile legale incidente în cauză *va admite recursul* formulat de Agenția Națională de Administrare Fiscală și rejudecând cauza pe fond *va respinge acțiunea reclamantei ca neîntemeiată*. Având în vedere această soluție Înalta Curte va respinge recursul declarat de SC X SRL ca nefondat pentru considerentele ce urmează.

Analizând actele dosarului, Înalta Curte a constatat că procesul-verbal de control nr. X din 30.X. 2007 a fost întocmit ca urmare a solicitării Gărzii Financiare-Secția județeană X și a Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial X, iar rezultatul Înalta Curte a constatat că procesul-verbal atacat nu reprezintă un act administrativ fiscal neîncadrându-se în ipoteza normei prevăzută de art.2 alin. 1 lit.c) din Legea nr.554/2004 coroborată cu dispozițiile art.41 din Codul de procedură fiscală.

Văzând și dispozițiile art.85 alin 1 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte a constatat că numai actul prin care se stabilesc impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate cugetului general consolidat reprezentat fie de *declarația fiscală*, fie de *decizia de impunere* are caracterul unui act administrativ fiscal susceptibil de a fi atacat pe calea contenciosului administrativ, întrucât doar acestea reprezintă titluri de creanță prin care se pot stabili obligații de plată în sarcina contribuabililor.

Or, în cauza de față organul de soluționare a contestației formulate împotriva procesului-verbal arătat, a reține că prin procesul verbal arătat s-a stabilit *o estimare de plată a TVA*, aferentă bunurilor lipsă din gestiune, *pentru care s-au calculat dobârzi de întârziere*, situație care nu poate fi acceptată întrucât stabilirea accesoriilor se poate face numai în situația în care se stabilesc obligații fiscale principale de plată.

Instanța de control judiciar a reținut că decizia nr.X din 8 X 2008 a reținut corect situația de fapt și a dispus anularea sumelor stabilite suplimentar prin procesul-verbal atacat, nesoluționând fondul contestației, urmând ca ulterior organele fiscale să emită raport de inspecție fiscală și decizie de iripunere, potrivit legii, care pot fi atacate în contencios administrativ.

Înalta Curte nu poate reține critica recurente ANAF în legătură cu inadmisibilitatea acțiunii reclamantei, întrucât cererea de chemare în judecată întrunește condițiile de admisibilitate, fiind formulată împotriva unei decizii pronunțate de ANAF.

Având în vedere soluția instanței de control judiciar asupra acțiunii recurente-reclamante pe fond, urmează să respingă recursul acestei societăți, întrucât prin modificarea sentinței atacate, decizia nr.X din 8 X 2008 rămâne valabilă, așa încât nu este prejudiciată în niciun mod.

Această soluție se impune întrucât actul atacat de reclamantă la organul fiscal, respectiv procesul-verbal arătat, *nu a produs efecte administrativ-fiscale, ci a reprezentat un mijloc de probă într-o cauză penală*, necesară lămuririi unor aspecte legate de latura penală și respectiv latura civilă a cauzei în care procurorii DNA efectuează urmărirea penală.

Văzând și practica anterioară a Înaltei Curți în această materie, respectiv deciziile nr.X/2005 și nr.X/2009, o altă soluție în prezenta cauză ar echivala cu acceptarea unor divergențe de jurisprudență (practică contradictorie), ceea ce ar reprezenta o încălcare a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cu privire la care în practica CEDO s-a reținut că existența unor divergențe de jurisprudență în cadrul celei X înalte autorități judiciare a țării este în sine contrară principiului securității juridice, care rezidă implicit din toate articolele Convenției și care constituie unul din elementele

fundamentale ale statului de drept (Beian împotriva României, nr.30658/05, 37-39).

Pentru aceste considerente, în temeiul art.312 din Codul de procedură civilă înalta Curte *va admite recursul* foi mulat de Agenția Națională de Administrare Fiscală și rejudecând cauza pe fond *va respinge acțiunea reclamantei ca neîntemeiată și va respinge recursul formulat de SC X SRL ca nefondat.*

**PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN
NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr.X/F-C din 14 X 2009 a Curții de Apel X -secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată în sensul că respinge acțiunea reclamantei SC XXX SRL ca neîntemeiată.

Respinge recursul declarat de SC XXX SRL împotriva aceleași sentințe ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 3 X 2009.